

Sygn.akt. II AKa 296/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 października 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA Paweł Rysiński

Sędziowie: SA Maria Mroziak - Szttykiel

SO (del) Monika Niezabitowska-Nowakowska /spr/

Protokolant: sek. sąd. Kazimiera Zbysińska

przy udziale Prokuratora Jerzego Mierzewskiego

po rozpoznaniu w dniu 22 października 2014 r.

sprawy A. W.

oskarżonego o czyny z art. 280 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa Praga w Warszawie

z dnia 2 czerwca 2014 r. sygn. V K 33/14

1. zmienia wyrok w zaskarżonej części w ten sposób, że orzeczoną wobec oskarżonego karę obniża do 6 (sześciu) lat pozbawienia wolności;

2. na podstawie art. 63 § 1 kk zalicza na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 6 stycznia 2014r. do dnia 21 lipca 2014r.;

3. zwalnia A. W. od poniesienia opłaty za obie instancje oraz od wydatków za postępowanie odwoławcze, obciążając nimi Skarb Państwa;

4. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. T. – Kancelaria Adwokacka w W. kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) zł., w tym 23% VAT, za nieopłaconą obronę z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

UZASADNIENIE

A. W. został oskarżony o to, że:

I. w dniu 26.12.2013r. ok. godz. 21.00, w pociągu relacji M. W.W., pomiędzy stacją K. i D., woj. (...), dokonał rozboju na osobie B. S. posługując się nożem, w ten sposób, że przyłożył jej szczyrtek do szyi i zażądał od niej wydania pieniędzy, a następnie zabrał w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie nie mniejszej niż 14 zł. i nie większej niż 20 zł., przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio karany wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Siedlcach II Wydział Karny z dnia 12.04.2011r. za przestępstwo z art. 190 § 1 k.k. w zb. z art. 216 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. oraz art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. na karę łączną 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 17.09.2012r. do dnia 16.11.2013r., tj. będąc karanym w warunkach

art.64 § 1 k.k., po odbyciu łącznie kary co najmniej roku pozbawienia wolności i w ciągu pięciu lat po odbyciu w całości ostatniej kary, tj. o czyn z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art.64 § 2 k.k.

II. w dniu 06.01.2014r. ok. godz. 19.20 w pociągu relacji W. W.M., pomiędzy stacją T. a C., woj. (...), dokonał rozboju na osobie B. K. posługując się nożem, w ten sposób, że przyłożył jej nóż z drewnianą rękojeścią do brzucha i zażądał od niej wydania pieniędzy, a następnie zabrał w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie nie mniejszej niż 85 zł. i nie większej niż 100 zł., przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio karany wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Siedlcach II Wydział Karny z dnia 12.04.2011 r. za przestępstwo z art. 190 § 1 k.k. w zb. z art. 216 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. oraz art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. na karę łączną 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 17.09.2012 r. do dnia 16.11.2013 r., tj. będąc karanym w warunkach art. 64 § 1 k.k., po odbyciu łącznie kary co najmniej roku pozbawienia wolności i w ciągu pięciu lat po odbyciu w całości ostatniej kary, tj. o czyn z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.

Wyrokiem z dnia 02 czerwca 2014 r. Sąd Okręgowy w Warszawie uznał:

A. W. za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów, przyjmując, że dopuścił się ich w warunkach powrotu do przestępstwa opisanych w art. 64 § 1 k.k. i na podstawie art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. skazał oskarżonego za czyny opisane w pkt. I i II, zaś na podstawie art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. za oba czyny wymierzył mu karę 8 (ośmiu) lat pozbawienia wolności; na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 6 stycznia 2014 r. do dnia 2 czerwca 2014 r.; na podstawie art. 44 § 2 k.k. orzekł przepadek dowodu rzeczowego znajdującego się w aktach sprawy k.106; na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. nakazał zwrócić osobie uprawnionej dowody rzeczowe w postaci banknotów i bilonu opisanych na k.108 poz.2-4 stanowiących depozyt wartościowy złożony w (...) Banku (...) w W.; zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. T. Kancelaria Adwokacka w W. kwotę (...) (tysiąc sto siedem) złotych brutto, tytułem udziału w sprawie obrońcy z urzędu; zwolnił oskarżonego z obowiązku ponoszenia kosztów i przejął je na rachunek Skarbu Państwa.

Od powyższego wyroku apelację wniosła obrońca oskarżonego.

Obrońca oskarżonego A. W. zaskarżyła powyższy wyrok na korzyść oskarżonego w części, tj. w zakresie orzeczonej kary 8 lat pozbawienia wolności.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła, na podstawie art. 438 pkt. 4 k.p.k. rażącą niewspółmierność orzeczonej kary w wymiarze 8 lat pozbawienia wolności, wynikającą z nieuwzględnienia w odpowiednim stopniu faktu przyznania się przez oskarżonego do winy oraz opisanie przebiegu zdarzeń, umożliwiającego Sądowi poczynienie dokładnych ustaleń stanu faktycznego, a nadto faktu przeproszenia pokrzywdzonych i wyrażenia żalu oraz okazania skruchy, co w konsekwencji doprowadziło do wyraźnej dysproporcji pomiędzy charakterem kar orzeczonych a karami, które powinny zostać orzeczone przy zastosowaniu dyrektyw wymiaru kary oraz zasad ukształtowanych przez judykaturę.

Podnosząc powyższy zarzut wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie rozstrzygnięcia o karze i orzeczenie wobec A. W. kary uwzględniającej wszystkie okoliczności łagodzące jego odpowiedzialność karną, tj. karę adekwatną do stopnia zawinienia oraz odpowiadającą dyrektywom określonym w art. 53 k.k.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Argumenty zawarte w apelacji obrońcy oskarżonego uznać należy za trafne, a apelację za zasadną.

Zasadność zarzutu rażącej niewspółmierności kary może być wyłącznie efektem nieuwzględnienia przez Sąd orzekający wszystkich istotnych okoliczności, które mają znaczenie dla jej wymiaru, bądź też nieuwzględnienia ich w stopniu dostatecznym.

Wskazać należy, iż kara wymierzana sprawcy przestępstwa jest sumą i wypadkową różnych okoliczności.

Zgodnie z treścią art. 53 § 1 i 2 k.k. Sąd wymierzając karę sprawcy przestępstwa bierze pod uwagę stopień winy, stopień społecznej szkodliwości czynu oraz cele wychowawcze ale także i zapobiegawcze, które ma ona osiągnąć wobec osoby skazanej.

W niniejszej sprawie Sąd I instancji wskazał, iż miał na względzie przy wymiarze kary, wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu, działanie przez oskarżonego z niskich pobudek chęci zdobycia pieniędzy. Nadto, jako okoliczność obciążającą Sąd przyjął uprzednią karalność oskarżonego za przestępstwa przeciwko mieniu.

Jednocześnie z treści uzasadnienia wyroku Sądu I instancji wynika, że jako okoliczność łagodzącą przyjął postawę oskarżonego, który wyraził skruchę, od samego początku przyznawał się do udziału w zdarzeniu i przeprosił pokrzywdzone. (str. 7 uzasadnienia)

Sąd Apelacyjny, dzieląc w całości prawidłowe ustalenia Sądu w zakresie okoliczności czynu i jego kwalifikacji prawnej, stwierdził, że wszystkie okoliczności rzutujące na wymiar kary zostały przez Sąd Okręgowy dostrzeżone.

Rację ma jednak skarżący, że okolicznościom łagodzącym nie została nadana przez Sąd I instancji należyta ranga, gdyż co prawda Sąd wskazał na przyznanie się oskarżonego i jego skruchę, to jednak nadał tej okoliczności zbyt małe znaczenie, nadając tym samym zbyt dużą wagę okolicznościom obciążającym, co doprowadziło do orzeczenia wobec oskarżonego kary nadmiernie surowej.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego i sądów apelacyjnych wielokrotnie wyrażano pogląd, iż przeproszenie pokrzywdzonych, wyrażenie skruchy i żalu są jednymi z najistotniejszych okoliczności łagodzących. Rzeczywiste przyznanie się do winy, tj. przyznanie wszystkich okoliczności istotnych dla ustalenia stanu faktycznego należy ocenić jako najpoważniejszą, po czynnym żalu i przebaczeniu ofiary, okoliczność łagodzącą.

Oskarżony A. W. złożył obszerne i konsekwentne wyjaśnienia w postępowaniu przygotowawczym, które następnie podtrzymał na rozprawie. Wyjaśnienia te (k 75-79) były szczegółowe, oskarżony podał wszystkie okoliczności istotne dla ustalenia przebiegu przypisanych mu zdarzeń, wyraził skruchę, żal, przeprosił pokrzywdzone. Nie negował żadnych, nawet najbardziej obciążających go faktów. Ta, pożądana w toku postępowania karnego, postawa oskarżonego winna być nie tylko dostrzeżona ale również uwzględniona przez Sąd przy wymiarze kary.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, wymierzona oskarżonemu kara 8 lat pozbawienia wolności nie uwzględnia wskazanych wyżej okoliczności łagodzących.

Sądowi Apelacyjnemu nie umknęło, że oskarżony był uprzednio karany, odpowiada w warunkach art. 64 § 1 kk.

Nie ulega również wątpliwości, że zbrodnia rozboju zawiera wysoki stopień społecznej szkodliwości, co miał na uwadze Sąd meriti w chwili wyrokowania podkreślając wysoki stopień szkodliwości przypisanych oskarżonemu czynów i uznając, że wymierzona kara spełni cele w zakresie prewencji indywidualnej i kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa..

Nie można jednak przyjąć, że tylko wysokie kary pozbawienia wolności osiągają cele prewencyjne. Cele te osiąga się karami sprawiedliwymi, bez względu na ich wysokość.

Uznając zatem racje autora apelacji wywodzące „o rażącej surowości kary”, Sąd Apelacyjny, z przytoczonych względów, zmienił rozstrzygnięcie o karze przez orzeczenie kary w wymiarze 6 (sześciu) lat pozbawienia wolności dla oskarżonego jako spełniającej przesłanki określone w art. 53 § 1 i 2 k.k., a jednocześnie respektującej konieczność prowadzenia wobec oskarżonego, długoterminowego oddziaływania zapobiegawczego i wychowawczego, oraz uwzględniającej potrzebę kształtowania właściwych postaw społecznych.

Orzeczenie o kosztach sądowych wydano w oparciu o przepis art. 624 § 1 k.p.k., zaś o kosztach zastępstwa adwokackiego z urzędu na mocy § 14 ust. 1 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28.09.2002r. W sprawie opłat za czynności adwokackie.